

מ"ת 54472/08/15 - מדינת ישראל נגד ג' סאמי

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

מ"ת 54472-08-15 מדינת ישראל נ' סאמי (עציר)

בפני כב' השופט יגאל מרזל

המבקשת

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

ע"י ב"כ עו"ד ג'ניה קליימן

נגד

המשיב

ג' סאמי (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד מוסטפא יחיא

החלטה

1. לבית משפט זה הוגש כתב אישום המייחס למשיב עבירות של חבלה בכוונה מחמירה, עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, וכן עבירה של שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק. הבקשה שלפניי היא בבקשה למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים.

2. לפי עובדות כתב האישום, המשיב מתגורר בבית דירות בקרבת המתלון. סמוך ליום 20.8.2015 התגלעה מריבה בין ילדי המשיב לבין ילדי המתלון (הקטינים), כאשר המתלון ניגש לילדיו של המשיב והורה להם להסתלק מן החצר. באותו יום סמוך לשעה 18:00 הבחין המשיב בבנותיו של המתלון - הקטינות ס' ו-ג' ששיחקו בחצר. הוא הורה לס' לקרוא לאביה (המתלון). בהמשך לכך יצא המתלון מביתו. המשיב פגש אותו ולחץ את ידו. אך בהמשך, ולאחר דין ודברים שעניינו היה דברים שאמר המתלון לילדי המשיב בעת המריבה, שלף המשיב סכין. הוא דקר את המתלון בפלג גופו העליון בבית החזה השמאלי, לעיני ילדותיו הקטנות וברח מן המקום לבית סמוך. לפי כתב האישום - כאשר הגיעו השוטרים לבית שאלו ברח המשיב והודיעו לו על מעצרו, אמר המשיב לאשה שנכחה במקום "לזרוק את הסכין". ועוד נטען בכתב האישום שכתוצאה ממעשיו של המשיב נגרם למתלון חתך רוחבי באורך של 15-20 ס"מ בבית החזה שמאלי בעומק שהגיע עד לצלעות. הוא פונה לבית החולים, שם נותח בהרדמה כללית. במהלך הניתוח נסגר הפצע תוך השארת נקז ואשפוז למשך ששה ימים.

3. בדיון שהתקיים לפניי אתמול (1.9.2015) אישר ב"כ המשיב, עו"ד יחיא, שקיימות ראיות לכאורה לעניין עובדות כתב האישום שעניינן פציעת המתלון. כלומר כל המתואר לעיל עד להגעת השוטרים לבית שאלו ברח המשיב. נטען עם זאת, שעובדות אלה של כתב האישום לא מקימות עבירה לפי סעיף 329 לחוק העונשין, אלא שיש לראות בהן לכל היותר עבירה של פציעה לפי סעיף 334 לחוק. כך הדבר, היות שאין בחומר הראיות ולו לכאורה ראיות לקיומה של כוונה מיוחדת כדרישת סעיף 329 לחוק. ב"כ המשיב גם חלק על קיומן של ראיות

לכאורה לעניין עבירת השיבוש, כאשר לטענתו אין בחומר הראיות אחיזה מספקת לטענה שלפיה המשיב אמר לאשה שנכחה במקום "לזרוק את הסכין".

4. עוד יצוין, שבתחילה נטען לכפי המשיב שקיימת נגדו עילת מעצר של הימלטות היות שהמשיב כביכול ברח מן השוטרים. אולם בדיון שהתקיים לפני לא עמדה באת כוח המבקשת, עו"ד קליימן, על טענה זו. נותר אם כך להכריע בשתי הטענות שצוינו לעיל, כלומר סעיף החיקוק המתאים לעובדות שהוסכם שקיימות לגביהן ראיות לכאורה; וכן סוגיית שיבוש מהלכי המשפט. וקודם להכרעה בשאלות אלה נוסף ונציין, שב"כ הצדדים הסכימו בדיון שהתקיים לפני אתמול על כך ששירות המבחן יכין תסקיר (תוך שטענות הצדדים לעניין חלופה יישמעו בהמשך והן שמורות לכל צד), ונקבע גם מועד לדיון נוסף בעניינו של המשיב. ב"כ המשיב גם הסכים לעילה סטוטורית של מסוכנות. והוסכם גם ששירות המבחן יכין את התסקיר לאחר קבלת החלטה זו בסוגיות שנותרו במחלוקת.

5. בכל הקשור לסעיף העבירה הרלבנטי, הרי שיש לציין תחילה שב"כ המשיב אינו טוען שעובדות כתב האישום אינן מקימות עבירה והוא הסכים כאמור לקיומן של ראיות לכאורה ולו לעבירה של פציעה. השאלה אם בסופו של דבר העובדות שיוכחו בהליך העיקרי - ככל שיוכחו - יקימו בסיס להרשעה בעבירה זו או אחרת, היא עניין להליך העיקרי ולא לשלב המעצר. אולם בכל הקשור לשלב זה, ובעניין הראיות לכאורה בלבד, מקובלת עליי עמדת ב"כ המבקשת שלפיה הראיות לכאורה עולות כדי הסעיף שבו הואשם המשיב בכתב האישום כלומר סעיף 329(א)(1) לחוק. בכל הקשור ליסוד התוצאתי של גרימת החבלה החמורה, הרי שניתן לראות בפציעה שנגרמה לכאורה למתלונן כמקיימת יסוד זה כאשר מדובר בחתך רוחבי באורך 15-20 ס"מ כאמור שהגיע עד לצלעות; הצריך ניתוח והרדמה כללית; אשפוז של ששה ימים והחדרת נקז לחלל החזה. המחלוקת העיקרית שהייתה לפניי היא בשאלה אם התקיים היסוד הנפשי של הכוונה המחמירה והכל כאמור בשלב ראשוני זה של ראיות לכאורה ולצורך המעצר. ובעניין זה אכן קיימות ראיות לכאורה. כעולה מחקירת המתלונן והפירוט שנמצא בה; כמו גם המתואר בכתב האישום עצמו העולה בקנה אחד עם חומר הראיות לכאורה לעניין קריאת המשיב למתלונן באמצעות ילדות המתלונן לרדת, תוך שדין ודברים מוביל למעשה דקירה באמצעות סכין ששלף המשיב - כל אלה מצביעים לכאורה על אירוע מתוכנן ועל מעשה מכוון לכאורה. כך עולה גם מחקירת הילדה ס'. הילדה ג' בחקירתה ציינה שלא דובר רק בדקירה אחת אלא במספר תנועות שהגדילו את החתך. הקטינה חזרה על כך לא רק בדבריה אלא גם בחלק שעניינו "תשאול מעמת". די בראיות לכאורה אלה כדי לבסס את היסוד הנפשי הנדרש בסעיף 329 לחוק ולצורך ההליך שלפניי (וראו עוד יעקב קדמי, **על הדין בפלילים** עמ' 1282-1284 (חלק שלישי, 2006)).

6. בכל הקשור לנטען בכתב האישום בעניין העבירה של שיבוש מהלכי משפט, וזאת ביחס לדברים כביכול שאמר המשיב לאשה שנכחה במקום "לזרוק את הסכין" - הרי שקיים לנטען ביסוס מסוים בחומר הראיות לכאורה אך קיימת גם אי בהירות בנדון והכל כדי מסקנה שלפיה ברכיב זה של כתב האישום קיימת חולשה ראייתית. אכן, בדוח הפעולה של רס"ל בן-ברוך נאמר שכאשר הגיעו כוחות למקום, המשיב מסר לבחורה שהיה לה כיסוי ראש "שתלך לזרוק את הסכין". בכך יש ראייה לכאורה לנטען. עם זאת, באותו מזכר קיימת אי בהירות המביאה לחולשה מסוימת של הנטען. השוטר מציין שהשיחה הייתה בערבית אך המילה "סכין" הייתה בעברית "ולא הצלחתי להבין הכל". עוד יש להוסיף שכעולה מתחילת המזכר, הגיעו השוטרים לאחר שהובלו למקום ופגשו

אדם אחר (שאין חולק שהוא לא המשיב) שהחל לדחוף את אותה אישה ולומר לה לא לדבר עם המשטרה. רק בהמשך נתפס המשיב. וקיימת אי בהירות מסוימת בשאלה אם המשיב הוא אכן זה שבא בדברים עם אותה אישה לעניין השיבוש הנטען, או שמא מדובר כפי הטענה אכן במשיב עצמו. אי בהירות זו העולה כאמור כדי חולשה ראייתית, עולה גם מדו"ח הפעולה של רס"ר מיארה. מדוח פעולה זה עולה גם כן מהלך אירועים שקשור באותו אדם אחר (מר אחמד גד) כאשר צוין במזכר שהשוטר אליאור (בן-ברוך), שנזכר לעיל אמר לו (לרס"ר מיארה) ש"החשוד אחמד אמר לאשתו להעלים את הסכין". משמע, שעילת השיבוש הנטענת - לא ברור אם היא נטענה בזמן אמת כלפי המשיב או שמא כלפי אותו אדם אחר. ולבסוף אציין, שבחקירת המשטרה את אותו אחמד (מיום 20.8.2015, עמ' 2, שורה 17) הוא זה שנשאל בידי החוקר בעניין השיבוש וביחס לפעולתו שלו: "ש: מחומר החקירה עולה כי פנית למישהי בכוונה להעלים את הסכין אשר שימש ככלי תקיפה באירוע. תגובתך. ת. זה לא קרה זה שקר". כלומר נדמה שאף לעמדת המשטרה בזמן אמת, אותו אחמד הוא זה שעלה כלפיו מחומר החקירה שאמר לאשה להעלים את הסכין - ולא המשיב. בכל האמור לעיל אין כדי להביא למסקנה שאין ראיות לכאורה בעניין זה - וזאת נוכח האמור בהודעת השוטר בן-ברוך והחיזוק לעצם שמיעת דברים מעין אלה כפי שעלה גם מדוח הפעולה של השוטר מיארה, אך יש בכך כאמור חולשה ראייתית.

7. המסקנה היא אפוא שקיימות ראיות לכאורה לאמור בכתב האישום בעניין העבירה של חבלה בכוונה מחמירה ושקיימות ראיות לכאורה שיש בהן חולשה מסוימת ביחס לעבירה של שיבוש מהלכי משפט.

8. בכל הקשור לעילת המעצר, הוסכם כאמור שקיימת עילת מעצר סטטוטורית של מסוכנות. ונסיבות האירוע עצמן ומעבר לכך, מצביעות על התקיימותה של עילה זו. עוצמת עילת השיבוש, נוכח האמור לעיל, היא פחותה. אך די בעילת המסוכנות לצורך שלב זה.

9. נותרה אפוא להכרעה שאלת החלופה למעצר. בעניין זה מתבקש כאמור שירות המבחן להכין תסקיר בעניינו של המשיב. התסקיר יוגש כאמור בהחלטתי מאתמול, **עד ליום 17.9.2015 בשעה 12:00**.

10. כאמור בפרו' הדיון, המשך הדיון בעניינו של המשיב יתקיים לפניי **ביום 20.9.2015 בשעה 13:30**, **והמזכירות** תזמין הנאשם ממעצרו ומתורגמן בית המשפט, כאמור בפרוטוקול.

11. **המזכירות** תמציא עותק ההחלטה לשירות המבחן למבוגרים ולב"כ הצדדים כפי הסכמתם, והמזכירות תוודא קבלתה בידם.

12. **המזכירות** תשיב את חומר החקירה לבאת כוח המבקשת, ותוך תרשומת בהתאם.

ניתנה היום, י"ח אלול תשע"ה, 02 ספטמבר 2015, בהעדר הצדדים.